

det vist er tvivlsomt, om vi her i Tinget saa let og hurtigt vilde kunne komme til en endelig Lov paa dette Omraade, saafremt vi ikke havde haft de Oplysninger, som Loven frembragte, og saafremt de ikke vare gaaede i en saadan Retning, at det nu vistnok er mere almindelig erkendt end tidligere, at man ikke kan undgaa Statens kontrolerende Indblanding paa Livsforsikringsvirksomhedens Omraade.

Man kan ikke undgaa denne Indblanding, fordi man, som jeg sagde, kan give hvilke Lovbestemmelser man vil, saa vil man dog ikke kunne give almenyldige Regler, der sikre Publikum, at Selskaberne ere solvente. Jeg vil i den Henseende henvise til Udtalelser, der faldt fra Professor Platou paa Juristmødet i Kristiania. Han gjorde opmærksom paa, at de eneste Oplysninger af alle dem, som Livsforsikringsselskaberne kunde give, og som Publikum var i Stand til at kontrollere, vare Oplysningerne om, hvorledes Selskaberne anbringe deres Kapitaler. Publikum vil i Reglen have tilbørlig Kendskab til at kunne forstaa, om Kapitalanbringelsen er paalidelig eller ikke. Men netop med Hensyn hertil — gør Professoren opmærksom paa — give Selskaberne ingen Oplysninger eller højst ufuldstændige Oplysninger, saaledes at Publikum i Virkeligheden staar ganske uden Evne til at vurdere et Selskabs Soliditet. Han gjorde tillige opmærksom paa, at der aldeles intet er i Vejen for, at et Selskab Aar efter Aar kunde betale Aktieudbytte og Bonus til Medlemmerne og dog være fallit. Det kan, for at bruge hans Ord, hælde, at Selskaber, der ikke have den fornødne Præmiereserve, og altsaa i Virkeligheden ere fallit, i Aarevis kunne vedblive at udbetale forfaldne Forsikringer, give Bonus til de forsikrede og Dividende til Aktionærer og Garanter. Uagtet det at fremtvinge Selskabernes Regnskaber og alle Oplysninger, som man med Billighed kan paalægge Selskaberne at give, ganske vist har nogen Værdi, er det dog altsaa ikke endnu tilstrækkeligt, fordi man af Reklamegrunde, for at vinde Opmærksomhed blandt Publikum, kan udbetale Bonus, skønt Status er saaledes, at man i Virkeligheden burde hæve Forretningen og søge at overføre Forsikringerne til andre Selskaber. Men naar det forholder sig saaledes, vil der være saa meget mere Grund for Lovgivningsmagten til nu at skride ind, og saa kan det ikke fra nogen Side med Billighed bebrejdes Lovgivningsmagten, at man her for tidlig blan-

der sig i Forhold, der ikke have faaet Løjlighed til frit at udvikle sig.

Men, som sagt, som jeg antydede før, i det Øjeblik jeg udtaler min Glæde over, at man staar paa Nippet til at faa en Lov om Livsforsikringsvirksomhed, vil jeg tillige advare mod den Tro, at de Selskaber, der efter Loven ville faa Tilladelse til at arbejde, derved have faaet Statsstempel for at være solide Selskaber. Dette kan selvfølgelig ikke paa nogen Maade gives. Der kan altid komme Misforstaaelse frem i Publikum, og ethvert Selskab kan anbringe sin Kapital paa en saadan Maade, at den gaar tabt. Vi have jo set, at selv Invalidedefondens Kapital delvis er gaaet tabt ved Anbringelsesmaaden, og Livsforsikringsselskaber ville da ogsaa kunne anbringe deres Kapital paa en saadan Maade, at den gaar tabt, og saa er det omtrent ligegyldigt, hvilke Lovgivningsregler vi anvende. Jeg kan som noget ganske karakteristisk oplyse, at det er meddelt mig i denne Tid, at den lille Lov om Anmeldelsespligten for Staten, altsaa kun en Pligt til, at Selskabets Forhold blive offentliggjorte, benyttes i hvert Fald af nogle temmelig usolide Selskaber til Reklame, idet man nemlig gennem sine Agenter eller paa anden Maade reklamerer med „statsanmeldt“. Selskabet er tvunget til at opgive sine forskellige Forhold, og det benytter man som Reklame, idet man bruger Udtrykket: „statsanmeldt“, og bilder derved Publikum ind, at man staar under Statens særlige Garanti, og Publikum er godmodigt nok til at tro det. Men dette vil blive endnu værre, naar et „statsanmeldt“ vil kunne erstattes med et „tilladt i Henhold til Lov af etc.“ Naar vi have vedtaget denne Lov, kunne de usolide Selskaber, som jeg hentydede til, ganske rolig lade deres Agenter reklamere med, at deres Selskab er tilladt i Henhold til Lov, og det vil uundgaaeligt kunne føre til Misforstaaelse fra Publikums Side. Men fordi man ikke ved en Lov kan give en Garanti, der fuldstændig forhindrer Misbrug, saa er der jo aldeles ingen Grund til at lade være med at give en Lov eller til ikke at søge at faa den gjort saa god som mulig, for at Misbrugene kunne blive saa faa som muligt, men det maa idelig og idelig gentages, at naar de, der ere forsikrede i et Livsforsikringsselskab, skuffes i deres Tillid til Selskabet, er det værre, end naar sligt sker paa andre Forsikringsomraader. Hvis en Begravelseskasse viser sig usolid, kan man komme ind i en anden paa samme Vilkaar; viser et Brandassu-